

Wie?

Het was geen mens. Dat kon niet. Het was wel vier keer zo lang als de langste mens. Het was zo lang, dat zijn hoofd nog boven de bovenste ramen van de huizen uitstak. Sofie sperde haar mond open om te gillen, maar er kwam geen geluid uit. Haar keel was, net als haar hele lijf, verlamd van schrik.

Het was echt het spookuur.

Het lange, zwarte wezen kwam haar kant op. Het bleef dicht bij de huizen aan de overkant verborgen in de schaduw, waar geen maanlicht viel.

Het kwam nader en nader, al dichterbij en dichterbij.

Maar het liep steeds kleine eindjes tegelijk. Het stond even stil, liep een stuk verder en stond weer stil.

Wat spookte het in vredesnaam uit?

Aha! Nu kon Sofie zien wat het deed. Het stond stil bij ieder huis. Het stond stil en tuurde bij ieder huis in de straat door de ramen op de bovenverdieping naar binnen. Het moest zich zelfs nog bukken om door de ramen boven te kunnen kijken; kun je nagaan hoe lang het was.

Steeds stond het stil en keek naar binnen. Dan sloop het naar het volgende huis, stond weer stil en keek naar binnen, en zo ging hij de hele straat langs.

Het was nu veel dichterbij, dus kon Sofie het beter zien.

Ze bekeek het nauwkeurig en besloot dat het wel een soort **PERSOON** moest zijn. Het was duidelijk geen menselijk wezen. Maar het was bepaald wel een **PERSOON**.

EEN REUZENPERSOON, misschien.

Sofie staaarde naar de andere kant van de mistige, maanverlichte straat. De reus (als het dat tenminste was) droeg een lange **ZWARTE MANTEL**.

In een hand hield hij iets wat eruitzag als een **HEEL LANGE, DUNNE TROMPET**.

In zijn andere hand droeg hij een **GROTE KOFFER**.

Nu stond de reus precies voor het huis van meneer en mevrouw Koetsie stil. De Koetsies hadden een groentewinkel in het midden van de Dorpsstraat en de familie woonde boven de winkel. De twee kinderen van Koetsie sliepen in de bovenkamer aan de voorkant. Dat wist Sofie.

De reus tuurde door het raam in de kamer waar Michael en Jane Koetsie lagen te slapen. Vanaf de andere kant van de straat keek Sofie toe en hield haar adem in.

Ze zag de reus een stap achteruit doen en zijn koffer op de stoep zetten. Hij bukte zich en deed de koffer open. Hij haalde er iets uit. Het leek wel een glazen pot, zo'n vierkante met een schroefdeksel. Hij schroefde het deksel van de pot en goot de inhoud in het uiteinde van het lange trompetding.

Sofie keek bevend toe.

Ze zag hoe de reus weer rechtop ging staan en de trompet door het open raam naar binnen stak in de kamer van de slapende kinderen van Koetsie. Ze zag de reus diep inademen en *poef*, hij blies op zijn trompet.

Er kwam geen geluid uit, maar het was Sofie duidelijk, dat wat er ook in de pot had gezeten, nu door de trompet in de slaapkamer van de kinderen van Koetsie was geblazen.

Wat zou het zijn?

Toen de reus de trompet uit het raam terugtrok en zich bukte om de koffer op te tillen, draaide hij toevallig zijn hoofd om en keek naar de overkant van de straat.

In het maanlicht ving Sofie een glimp op van een enorm, lang, bleek, gerimpeld gezicht met twee enorm grote oren. De neus was scherp als een mes en boven de neus zaten twee heldere schitterende ogen, en die ogen staarden regelrecht naar Sofie. Ze zagen er wild en duivels uit.

Sofie gilte en deinsde terug van het raam. Ze vloog door de slaapzaal, sprong in bed en kroop weg onder de deken.

En daar lag ze dan, ineengedoken, muisstil en met kippenvel van top tot teen.